

Мамчич Олена

Авторка більше 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 56 міжнародних антологій, 8 збірок поезій. Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лауреат Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017», лауреат Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

Може, знову знайду у мереживі блисків строкатих
Безкінечну, як сон і спокусливий вибрик небес,
Ту печаль у відгомінні крил розіп'ятих –
Під луною життя свій самотній похилений хрест.

І зачують вітри, добросерді в глухому пориві,
Відцурються сонця під обертом сірих надій,
І на шпальтах століть десь зненацька припиняться зливи,
Наче вибухне серце, спопеляючи вершників мрій.

За розлючений погляд загрозливих бісових гасел,
Що зірвуть оберемком чуттєвих півоній шматки,
Залишаю той біль я у смальтових образах часу,
Де під зашморгом волі немов спотикнулись роки...

***

Схрестилися шляхи –
і соняхи принишкли,
Розвихрені вітри

несуться звідусіль,
Осінній хлібосол –
і вже не спиться вишням,
І журавлиний клин
зриває долю крил.

***

У тузі безвини
на трощі тлінних весен
Загралося життя,
немов у маятті,
Одлюбить перший сніг
настирливих ремесел
Щемливий листопад
зомлілих почуттів...

***

В обіймах осені –
Твоя примхлива суть,
Відвертість одкровень –
Наснага недолуга,
І дивні сиводні
У пелюстках живуть,
Кромсає зайвий час
Ота хвиляста смуга.
У неї мертвий сум
Безрадісних долонь,
У мороку років
Десь загубилось літо,
Прийми і ти
Зухвалість стиглих скронь
І зайвість вимірів,
Що вчора не прожито...

***

На тлі візерунків
Потішить облуда побачень,

І небо-мана розіллється,
Як сонце живе.
Настирливо товпиться слово
В полярності значень,
Немовби жахається шему
Кохання моє...

***

У попіл пірнає,
У навстіж розхристані вікна,
Одлюбить весна
Перед присмерком літніх бажань,
І скресне, неначе у повені зникне,
Безтямно, мов лють,
Мов приречена безвістю звань...

***

Базилікова стежина –
Гойдалка моменту...
Ячить тлінна попелиця
Зжертви все доценту...
На отаві в синій ружі
Зупинилось сонце...
Відгоріло, відбрехало
У розмаях сонних...
Не томи, моє осоння,
Безпричинно душу...
У щемливості сваволі
Щастя не порушу...
Поведи в примари серця
Під облогу волі...
Безкінечність...
Безпорадність...
Заблукала доля...